

CMU COUNCIL NEWSLETTER

จดหมายข่าวสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ปีที่ 6 ฉบับที่ 66 เดือนพฤศจิกายน 2564

P.2

มหาวิทยาลัยชั้นนำ
ที่รับ پذیرชอบ
ต่อสังคม

P.3

รอบโต๊ะสภา

สำนักงานสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
www.council.cmu.ac.th

มหาวิทยาลัยชั้นนำ ที่รับผิดชอบต่อสังคม

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ตั้งปณิธานที่จะเป็น “มหาวิทยาลัยชั้นนำที่รับผิดชอบต่อสังคมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วยนวัตกรรม” ซึ่งเป็นคำขวัญที่กินใจและกินความหลายมิติมาก ผู้เขียนอ่านแล้วก็ชื่นชมเป็นอย่างยิ่ง พร้อมกันนั้นก็พยายามตีความเอาเองว่าอย่างน้อยต้องเป็น “ชั้นนำ” ในสองด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเป็นมหาวิทยาลัยสากล ซึ่งจะแสดงออกที่การผลิตผลงานวิชาการ การถูกอ้างอิงและนำไปใช้ประโยชน์ และการได้รับจัดอันดับระดับโลก อาทิ Times Higher Education Impact Rankings และ 2) ความสัมพันธ์กับสังคม (University Social Engagement) คือ เป็นสถาบันที่บ่มเพาะคนรุ่นใหม่ของสังคม ส่งเสริมการเรียนรู้ การอนุรักษ์และต่อยอดศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น การดูแลทรัพยากรสิ่งแวดล้อม ความเท่าเทียมทางสังคมในท้องถิ่น ฯลฯ ซึ่งในด้านที่สองนี้ยังไม่มีตัวชี้วัดความสำเร็จที่ชัดเจน แต่มหาวิทยาลัย ก็ได้รับเป้าหมายไว้ที่การได้ติดอันดับของ THE Impact Rankings ซึ่งอาจจะไม่ตรงประเด็นนัก

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่มีทุนเดิมกับท้องถิ่นอยู่แล้ว มีโครงการวิชาการรับใช้สังคมและโครงการบริการวิชาการมากมายที่ THE Impact Rankings ไม่ได้ถามหา แต่เป็นประโยชน์กับสังคมไทย หากเราใช้งานเหล่านี้เป็นฐานแล้วสร้างเกณฑ์การวัดความสำเร็จของการเป็น “สถาบัน” ขึ้นมาที่รับผิดชอบต่อสังคมไทยเป็นชาติที่สอง ก็น่าจะช่วยให้เราเดินทางตามยุทธศาสตร์ได้อย่างมั่นคงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในฐานะที่ มช. เป็นมหาวิทยาลัยภูมิภาคแห่งแรกของประเทศไทย ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อ “รับผิดชอบต่อสังคมภาคเหนือ” ก่อนหน้าที่กระแสความรับผิดชอบต่อสังคมจะเกิดขึ้นกว่า 50 ปี

อย่างไรก็ดี ความรับผิดชอบต่อสังคมค่อนข้างจะเป็นนามธรรม ซึ่งไม่สามารถวัดความสำเร็จได้ตรง ๆ หากเราพยายามหาตัวชี้วัดที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมเพื่อไปวัดสิ่งที่เป็นนามธรรมเช่นนี้ ก็อาจเดินผิดทางได้ง่าย เช่นเดียวกับการใช้ตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรมเข้ามาจับกับกิจการที่ซับซ้อนของมหาวิทยาลัย ซึ่งต้องยอมรับว่าผลที่ได้มักจะ “ตื้น” และไม่สามารถบ่งบอกจุดอ่อนจุดแข็งที่แท้จริงของมหาวิทยาลัยได้ ถ้าหากใช้ตัวชี้วัดเช่นนี้อย่างเดียวก็อาจเป็นอันตรายต่อมหาวิทยาลัยในระยะยาวด้วย (ดูความเห็นของ E. Gadd, Mis-Measuring Our Universities : Why Global University Rankings Don't Add Up. <https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/frma.2021.680023/full>)

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่าสิ่งที่ควรทำ คือ การวัด “ความเข้มแข็งของสถาบัน” ในความรับผิดชอบต่อสังคมควบคู่ไปกับการมองหา “ผลสัมฤทธิ์” ที่สำนัก

โดย
ศ. (เกียรติคุณ) ดร.ปิยะวัติ บุญ-หลง

จัดอันดับทั้งหลายมักจะทำกันอยู่ ความเข้มแข็งของสถาบันจะดูที่ระบบภายใน ทั้งส่วนที่เป็นพื้นฐานและส่วนที่สัมพันธ์กับการกิจการเรียนการสอน การวิจัย การบริการวิชาการ และการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม ให้เป็นไปในทิศทางสร้างเสริมความสัมพันธ์กับสังคม เพื่อบริการขับเคลื่อน “ทั้งสถาบัน” ให้ไปด้วยกัน เหมือนกับดูแลสุขภาพของ “แม่ไก่” ให้แข็งแรง ในขณะที่นับจำนวน “ไข่” ที่ออกไปด้วย

เกณฑ์การดูความเข้มแข็งของสถาบันนั้น เราไม่จำเป็นต้องสร้างขึ้นเอง แต่สามารถหาจากสำนักอื่นได้ อาทิ Carnegie Classification on Community Engagement สำนักนี้ถามคำถามเพื่อช่วยให้มหาวิทยาลัยจัดระบบภายในของตนเอง (Institutionalize) ให้เอื้อกับการกิจการความสัมพันธ์กับสังคมได้ครบถ้วนสมบูรณ์ขึ้น ไม่ได้มุ่งเน้นที่การวัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้เขียนลองเข้าไปดูว่าเขาถามอะไรบ้าง (ดูรายละเอียดที่ file:///C:/Users/User/AppData/Local/Temp/carnegie-classification-framework.pdf) ก็พบว่าหลายอย่าง มช. มีอยู่แล้ว เช่น เรื่องวิสัยทัศน์ เรื่องงบประมาณที่ใช้สนับสนุน เป็นต้น แต่อีกหลายเรื่องก็น่าสนใจที่จะนำมาใช้เพิ่มเติม อาทิ

• **ข้อมูล** ท่านมีกลไกที่ “นิยาม” และ “วัดคุณภาพ” ของข้อมูลความสัมพันธ์กับสังคมไหม มีกลไกที่วัดผลลัพธ์และผลกระทบทั้งวิทยาเขตไหม เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว ท่านใช้ข้อมูลเหล่านั้นอย่างไร

• **การเรียนการสอน** ท่านมีนิยามที่กำหนดว่าหลักสูตรหรือกระบวนการวิชาใดเป็นกระบวนการวิชาที่สัมพันธ์กับสังคม (Community-Engaged Course) หรือไม่ มีกระบวนการวิชานั้นเท่าใด เป็นร้อยละเท่าใดของกระบวนการวิชาทั้งหมด จำนวนอาจารย์ที่สอนเป็นร้อยละเท่าใดของจำนวนอาจารย์ทั้งหมด จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในกระบวนการวิชานั้นเป็นร้อยละเท่าใดของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด มีการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ (Learning Outcomes) ด้านความสัมพันธ์กับสังคมที่ใช้ทั้งวิทยาเขตหรือไม่

• **Outreach and Partnerships** เป็นสองอย่างที่แตกต่างกัน Outreach เน้นการประยุกต์ใช้ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย ซึ่งรวมถึงความรู้และสถานที่ให้เป็นประโยชน์กับชุมชน ส่วน Partnership เน้นความร่วมมือ (Collaboration) ที่มีการต่างตอบแทน (Reciprocity) และเกิดประโยชน์ร่วม (Mutual benefit) ให้ยกตัวอย่างการทำงานร่วมกับชุมชนทั้งแบบ Outreach และ Partnership ตั้งแต่วัตถุประสงค์การมีส่วนร่วมของบุคลากรและนักศึกษา การมีส่วนร่วมและความรู้สึกของชุมชน ผลกระทบที่มีต่อชุมชนและต่อตัวสถาบันเอง

กรอบคิดของมูลนิธิคาร์เนกีคล้ายกับของโครงการ National Coordinating Committee for Public Engagement (NCCPE) ในสหราชอาณาจักร ซึ่งเน้นการเตรียมความพร้อมของสถาบันอุดมศึกษาในการทำงานสัมพันธ์กับสังคมเช่นเดียวกัน โดยดูตั้งแต่ Purpose, Process และ People แต่ของมูลนิธิคาร์เนกีจะละเอียดและกว้างขวางกว่า โดยมีการประกาศรับสมัครและมีการประเมินเพื่อรับรองทุก 5 ปี ในการประกาศครั้งล่าสุดมีสถาบันอุดมศึกษาได้ผ่านการรับรองประมาณ 360 แห่ง ซึ่งรวมถึงมหาวิทยาลัยวิจัยชั้นนำหลายแห่งด้วย (<https://docs.google.com/spreadsheets/d/1bdX3pEIM68m-K4QpDVctce2470kDzDZtFYfzhbSEfk/edit#gid=412951418>)

ผู้เขียนขอเสนอว่าการพยายามตอบคำถามเช่นนี้ไม่จำเป็นของมูลนิธิคาร์เนกีหรือของ NCCPE จะช่วยให้มหาวิทยาลัยจัดระบบใหม่ (Institutionalize) เพื่อภารกิจความยั่งยืนได้ดีขึ้น เป็นการจัดบ้านใหม่เพื่อเอื้อกับวิธีการอยู่อาศัยแบบใหม่ แทนที่จะนำภารกิจใหม่ครอบลงไปบนระบบเก่าเท่านั้น ผู้บริหารหลายท่านของมหาวิทยาลัยเคยทำงานร่วมกับ NCCPE อยู่แล้ว เราสามารถเลือกนำมาใช้ผสมผสานระหว่างทั้งสองกรอบคิดก็ได้ จะได้ส่งเสริมการเดินทางตามยุทธศาสตร์ของ มช. ในแผนพัฒนาการศึกษาฯ ระยะที่ 13 ให้รัดกุมมั่นคงในระยะยาว มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงต่อไป

รอบโต๊ะสภา

มติการประชุมสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ครั้งที่ 10/2564 เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2564 และครั้งที่ 11/2564 เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2564 ผ่านมา สำนักงานสภามหาวิทยาลัยได้เผยแพร่ไว้บนเว็บไซต์ www.council.cmu.ac.th หัวข้อ : กำหนดการ/ระเบียบวาระ/สรุปมติการประชุมสภามหาวิทยาลัย ซึ่งผู้สนใจสามารถเข้าไปศึกษาเพิ่มเติมได้ ส่วนเนื้อหาในฉบับนี้ จะขอนำมาแจ้งเฉพาะบางเรื่องโดยย่อเท่านั้น

โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ จำนวน 3 ราย

ศ.ดร.น.สพ.กรกฎ งานวงศ์พานิชย์

สังกัดคณะสัตวแพทยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์
ในสาขาวิชาชีวเวชศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 22 มิถุนายน 2561

ศ.ดร.กพ.สิทธิชัย วอนจันทร์รักษ์

สังกัดคณะทันตแพทยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์
ในสาขาวิชาชีววิทยาช่องปาก
ตั้งแต่วันที่ 16 ตุลาคม 2561

ศ.พ.พ.สุรพันธ์ คุณอมรพงศ์

สังกัดคณะแพทยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์
ในสาขาวิชาพยาธิวิทยา
ตั้งแต่วันที่ 10 กันยายน 2561

แต่งตั้งศาสตราจารย์เกียรติคุณ จำนวน 4 ราย ตั้งแต่วันที่ 30 ตุลาคม 2564

ศ. (เกียรติคุณ)

ทพ.ธีระวัฒน์ ไข่นกตอก

สังกัดคณะทันตแพทยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่ง
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ
ในสาขาวิชาทันตกรรมจัดฟัน

ศ. (เกียรติคุณ)

นพ.ขวัญชัย สุภรัตน์ภิญโญ

สังกัดคณะแพทยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่ง
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ
ในสาขาวิชาอายุรศาสตร์โรคติดเชื้อ

ศ. (เกียรติคุณ)

นฤมล ธีระวัฒน์

สังกัดคณะมนุษยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่ง
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ
ในสาขาวิชาประวัติศาสตร์

ศ. (เกียรติคุณ)

สุพรรณิ ปันมณี

สังกัดคณะมนุษยศาสตร์
ให้ดำรงตำแหน่ง
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ
ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

อนุมัติให้เสนอแต่งตั้งศาสตราจารย์ให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์ (เชี่ยวชาญพิเศษ) จำนวน 1 ราย คือ

ศ. (เชี่ยวชาญพิเศษ) พญ.อัมใจ ชิตาพนารักษ์

สังกัดคณะแพทยศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ 24 พฤศจิกายน 2563

อนุมัติแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ และรองศาสตราจารย์ จำนวน 31 ราย ดังนี้

ตำแหน่งทางวิชาการ	ส่วนงาน	จำนวน (ราย)
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (จำนวน 11 ราย)	คณะเทคนิคการแพทย์	2
	คณะนิติศาสตร์	1
	คณะบริหารธุรกิจ	2
	คณะพยาบาลศาสตร์	1
	คณะแพทยศาสตร์	1
	คณะมนุษยศาสตร์	1
	คณะวิทยาศาสตร์	1
	คณะศึกษาศาสตร์	1
	คณะเศรษฐศาสตร์	1
ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ (จำนวน 1 ราย)	อาจารย์พิเศษคณะแพทยศาสตร์	1
รองศาสตราจารย์ (จำนวน 19 ราย)	คณะเกษตรศาสตร์	1
	คณะทันตแพทยศาสตร์	1
	คณะเทคนิคการแพทย์	2
	คณะพยาบาลศาสตร์	2
	คณะแพทยศาสตร์	1
	คณะเภสัชศาสตร์	2
	คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์	1
	คณะวิทยาศาสตร์	5
	คณะวิศวกรรมศาสตร์	1
	คณะสัตวแพทยศาสตร์	1
	คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	1
	คณะอุตสาหกรรมเกษตร	1

► อนุมัติแต่งตั้งนักวิจัยให้ดำรงตำแหน่งสูงขึ้น จำนวน 2 ราย ดังนี้

● ดร.สุวิภา จำปาวัลย์

สังกัดสถาบันวิจัยสังคม
ให้ดำรงตำแหน่งนักวิจัยชำนาญการพิเศษ
ในสาขาวิชา 7301 ไทยศึกษา
อนุสาขาวิชา 730104 วัฒนธรรมศึกษา
ตั้งแต่วันที่ 5 พฤษภาคม 2563

● ดร.กรรณ เหล็กสมบูรณ์

สังกัดสถาบันวิจัยสังคม
ให้ดำรงตำแหน่งนักวิจัยเชี่ยวชาญ
ในสาขาวิชา 6501 ศึกษาสังคม
อนุสาขาวิชา 650146 เทคโนโลยีทางการศึกษา
ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2562

► แผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี (1 ตุลาคม 2563 – 30 กันยายน 2567) ของคณบดีคณะเภสัชศาสตร์

รศ.ดร.ภก.สุพัฒน์ จิราบุรณ์กุล คณบดีคณะ
เภสัชศาสตร์ ได้นำเสนอแผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี ต่อสภามหาวิทยาลัย
ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบแผนฯ โดยมีข้อคิดเห็นและ
ข้อเสนอแนะที่สำคัญ ดังนี้

1. ควรสร้างความร่วมมือกับกลุ่มงานเภสัชกรรม โรงพยาบาล
เจ้าพระยาอภัยภูเบศร และเลขาธิการมูลนิธิโรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัย
ภูเบศร เจ้าของเครื่องหมายการค้า (Brand) เจ้าพระยาอภัยภูเบศร
เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้การทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะองค์ความรู้
ทางด้านสมุนไพรและปัจจัยที่ทำให้การส่งเสริมผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทย
ประสบความสำเร็จ ซึ่งสามารถนำมาช่วยส่งเสริมจุดเด่นของสมุนไพรไทย
ทางภูมิภาคในภาคเหนือได้มากยิ่งขึ้น

2. ควรส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเรียนรู้ร่วมวิชาชีพ
ให้กับนักศึกษา เพื่อให้เกิดทักษะการทำงานในลักษณะทีมงานสุขภาพ
(Health team) เพราะปัจจุบันทุกวิชาชีพทางด้านสายวิทยาศาสตร์
สุขภาพต้องทำงานเป็นทีมร่วมกันได้

3. ควรให้ความสำคัญกับ Data Science มากยิ่งขึ้น
เพราะการนำความรู้ทางด้านวิทยาการข้อมูลมาใช้จะช่วยให้เกิด
ประโยชน์อย่างมากในด้านการสร้างฐานข้อมูลด้านยา และในอนาคต
จะมีเทคนิคใหม่ในด้านเภสัชศาสตร์เพิ่มมากขึ้น

4. มหาวิทยาลัยควรเป็นต้นแบบของร้านยาที่มีการบริการ
ผ่าน Telehealth หรือ Telepharmacy เพื่อให้เกิดการประสานงาน
และอำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้เพิ่มมากขึ้น

5. ควรพิจารณาให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจดสิทธิบัตร
มากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้ประเทศไทยมีความเสียเปรียบในข้อตกลงระดับ
นานาชาติ

6. ควรพัฒนาอาจารย์ในคณะและคณาจารย์รุ่นใหม่
ที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาทำงานร่วมกัน เพื่อสร้างองค์ความรู้
ด้านยาในบางด้านที่ปัจจุบันยังพึ่งพาความรู้จากต่างประเทศ

นายกสภามหาวิทยาลัยได้กล่าวสรุปว่า หลัง
จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019
(COVID-19) คณะเภสัชศาสตร์เป็นศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องเป็นอย่าง
มากในโครงสร้างใหญ่ 2 โครงสร้าง ได้แก่ (1) ความมั่นคงปลอดภัย
ด้านอาหาร (Food Security) และ (2) ความมั่นคงปลอดภัยทาง
ด้านสุขภาพ (Health Security) รวมทั้งปัจจุบันคณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการจัดตั้ง Global Health Institute
ซึ่งเป็นสถาบันเพื่อสุขภาพของโลก และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ก็กำลังขับเคลื่อนเรื่องสุขภาพหนึ่งเดียว จึงขอเสนอแนะให้อธิการบดี
ควรเป็นผู้นำในการดำเนินงานเรื่องสุขภาพของโลก (Global Health)
โดยการเชิญผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านดังกล่าวเข้ามาร่วมปรึกษา
หารือและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างกัน เพื่อร่วมด้วยช่วยกัน
ในการขับเคลื่อนเรื่องนี้ไปด้วยกัน

► แผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี (24 เมษายน 2564 – 23 เมษายน 2568) ของผู้อำนวยการวิทยาลัยการศึกษา ตลอดชีวิต

รศ.ดร.ปรารภนา ใจพ่อง ผู้อำนวยการวิทยาลัยการศึกษา
ตลอดชีวิต ได้นำเสนอแผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี ต่อสภามหาวิทยาลัย
ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบแผนฯ โดยมีข้อคิดเห็นและ
ข้อเสนอแนะที่สำคัญ ดังนี้

1. วิทยาลัยต้องมีการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพ
ของหลักสูตรในระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้มีมาตรฐานและต้องมี
บุคคลที่สามหรือหน่วยงานภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการรับรองด้วย

2. ปัจจุบันกระทรวง อว. ได้สร้าง Platform ในลักษณะ
ของการสร้างหลักสูตรร่วม (Co-Creation) ระหว่างมหาวิทยาลัย
กับภาคอุตสาหกรรมหรือภาคธุรกิจ โดยทาง สอวช. ได้ร่วมกับ
กรมสรรพากรและ BOI ในการสร้างมาตรการหรือแรงจูงใจให้เกิดการ
สร้างหลักสูตรร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมหรือ
ภาคธุรกิจมากขึ้น โดยใช้มาตรการลดหย่อนภาษีและการร่วมจ่าย
ค่าจ้างแก่พนักงานของอุตสาหกรรมที่ร่วมโครงการ ซึ่งหากวิทยาลัย
สามารถเข้าร่วม Platform ดังกล่าว ก็จะเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการ
ขยายความร่วมมือไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ได้มากขึ้น

3. หากการดำเนินงานใดของวิทยาลัยมีข้อจำกัดทางด้าน
ระเบียบข้อบังคับ สามารถเสนอโครงการผ่าน Sandbox ของ
กระทรวง อว. ได้ แต่ต้องมีการทำระบบมาตรฐานให้ดี และหาก
โครงการใดดำเนินการแล้วก่อให้เกิดประโยชน์ต่อภาพรวม ก็ควร
ดำเนินการขยายผลไปยังวงกว้างต่อไป

4. หลักสูตรที่จะนำเข้าสู่ระบบการเรียนรู้ตลอดชีวิตต้องคำนึง
ถึงความต้องการของตลาด รวมทั้งทักษะเชิงความรู้หรือเทคนิคในการ
ปฏิบัติงาน (Hard Skill) หรือทักษะด้านสังคม (Soft Skill) ประกอบด้วย

5. หากวิทยาลัยสามารถเพิ่มบทบาทในการสนับสนุนเรื่อง
การวิจัยได้ จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมหาวิทยาลัยในภาพรวม

6. หากสามารถนำแนวความคิดเรื่องธนาคารหน่วยกิต
(Credit Bank) มาสนับสนุนหลักสูตรได้ จะช่วยให้นักศึกษาสามารถ
ออกแบบหลักสูตรได้ตรงตามความต้องการและสอดคล้องกับ
ความต้องการของตลาดแรงงาน รวมถึงจะทำให้บัณฑิตมีทักษะ
เป็นที่ต้องการในอนาคตได้ดียิ่งขึ้นด้วย

7. การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ
มีความสำคัญเป็นอย่างมากในการที่จะทำให้เป้าหมายของการศึกษา
ตลอดชีวิตหรือการเรียนรู้ตลอดชีวิตประสบผลสำเร็จ รวมถึงการ
สร้างระบบนิเวศของการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้มีความเหมาะสมและ
เอื้อต่อกระบวนการเรียนรู้ด้วย

8. วิทยาลัยอาจมีการจัดตั้งคลินิกให้คำปรึกษาทางด้านการ
ศึกษาตลอดชีวิต เพื่อให้ผู้ที่สนใจเข้ามาศึกษาสามารถปรึกษา สอบถาม
หรือให้คำแนะนำแนวทางที่เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

9. การเพิ่มทักษะที่จำเป็นในการปฏิบัติงานให้แก่บุคลากร
ของมหาวิทยาลัย โดยผ่านระบบการศึกษาตลอดชีวิตจะมีความสำคัญ
อย่างยิ่ง และยังเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่จะช่วยลดความเสี่ยงในเรื่องของ
บุคลากรขาดทักษะหรือสมรรถนะที่จำเป็นต่อการบรรลุยุทธศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยได้

► ให้ความเห็นชอบแผนบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัย เชียงใหม่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 - 2565

ศ.ดร.อุ.พ.พงษ์รักษ์ ศรีบัณฑิตมงคล ประธานคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง ได้มอบหมายให้ ผศ.ทพ.พิริยะ เชิดสฤกุล รองประธานคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง นำเสนอแผนบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยต่อสภามหาวิทยาลัย ที่ประชุมได้พิจารณาและรับทราบแผนฯ โดยมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญ ดังนี้

1. ควรจัดตั้งคณะทำงานขึ้นมากลุ่มหนึ่ง โดยมอบหมายให้สถาบันวิจัยสังคมร่วมกับสถาบันนโยบายสาธารณะและคณะอื่น ๆ จัดทำโครงการ “Inter-generational accord” เพื่อศึกษาปัญหาเรื่องความเห็นต่างของคนระหว่างรุ่น ซึ่งหากสามารถท้าวใจและรับรู้ถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาดังกล่าวบนพื้นฐานของสังคมไทย ก็จะสามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดมากยิ่งขึ้น

2. ปัญหาหนึ่งที่ทำให้บุคลากรไม่สามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นสาเหตุของความเสี่ยงนั้น คือ การบริหารจัดการเรื่องข้อบังคับและกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยค่อนข้างล่าช้า ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการดำเนินงานในส่วนอื่น ๆ ซึ่งหากจะแก้ไขพร้อมกันทั้งหมดคงทำได้ยาก มหาวิทยาลัยควรเลือกแก้ไขปัญหาคriticalและจำเป็นก่อน พร้อมกับเรียนรู้ไปด้วยหรือใช้กลไกของ Sandbox ก็จะทำให้มีความยืดหยุ่นคล่องตัวและสามารถปรับตัวตามสถานการณ์ได้อย่างทันทั่วทั้งมากยิ่งขึ้น

3. การลดระดับความเสี่ยงจำเป็นต้องมีการขับเคลื่อนไปพร้อมกันทั้งองค์กร ส่วนการที่จะลดความเสี่ยงในระดับด้านยุทธศาสตร์ที่มีประเด็นความเสี่ยงระดับสูงมาก จำเป็นต้องมีการวางกลยุทธ์ การดำเนินการ และการประเมินผลที่ดีและมีความรอบคอบด้วย

4. มหาวิทยาลัยต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลากร โดยเฉพาะเรื่องการเปลี่ยนทัศนคติ (Mindset) ของบุคลากรที่มีต่อการนำเทคโนโลยีมาใช้ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดอีกปัจจัยหนึ่งในการจัดทำแผนบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัย

5. ควรหาวิธีการหรือแนวทางในการทำให้การใช้ทรัพยากรร่วมกันบรรลุผลอย่างเป็นรูปธรรม โดยให้ส่วนงานสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดร่วมกันให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย

6. มหาวิทยาลัยควรจัดตั้งคณะทำงานขึ้น โดยให้มีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญทางการเงินเข้ามาช่วยคิดหาวิธีการในการแสวงหารายได้เพิ่มเติมให้กับมหาวิทยาลัยในระยะ 5 ปีข้างหน้า ซึ่งอาจดำเนินการผ่านโครงการในรูปแบบต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลและองค์กรอื่น ๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ

7. มหาวิทยาลัยต้องเร่งดำเนินการในการแก้ไขปัญหारेื่องความเสี่ยงในการละเมิดจริยธรรมเพื่อไม่ให้เกิดการกระทำซ้ำ ๆ จนกลายเป็นวัฒนธรรมการลอยนวล (Culture of impunity) ซึ่งส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยโดยตรง

► อนุมัติข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่

● ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยการสอบของนักศึกษา พ.ศ. 2564

● ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าด้วยความเสมอภาคและความเท่าเทียมทางเพศของผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยและนักศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2564

► ให้ความเห็นชอบการเปิดสอนหลักสูตร (ขั้นตอนที่ 1) จำนวน 3 หลักสูตร

ซึ่งจะต้องจัดทำรายละเอียดของหลักสูตร (ขั้นตอนที่ 2) เสนอสภามหาวิทยาลัยพิจารณาต่อไป ได้แก่

● **หลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปะและการออกแบบ คณะวิจิตรศิลป์** โดยที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญ ดังนี้

1. ควรมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนในลักษณะการบูรณาการการเรียนกับการทำงาน (Work – integrated Learning) โดยสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อสร้างเสริมผลิตภัณท์และใส่อัตลักษณ์ความเป็นล้านนาลงไป ในผลิตภัณท์ ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณท์ ตลอดจนเพิ่มทักษะทางด้านเทคโนโลยีดิจิทัลให้กับนักศึกษา และในอนาคตควรยกระดับให้เป็นหลักสูตรนานาชาติเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้

2. ควรเปิดเป็นหลักสูตรภาคพิเศษหรือเปิดในรูปแบบหน่วยการเรียน (Module) ที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสม เพื่อรองรับกลุ่มครูและบุคลากรทางการศึกษาให้สามารถเข้ามาศึกษาได้

3. ควรพิจารณาทบทวนการคิดอัตราค่าธรรมเนียมการศึกษา โดยเฉพาะค่าธรรมเนียมการศึกษานักศึกษาต่างชาติให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

4. ควรมีการนำทรัพย์สินทางวัฒนธรรม (Cultural assets) ของล้านนามาเพิ่มคุณค่า โดยดำเนินการผ่านแนวทางต่าง ๆ ดังนี้ (1) การแปลงทรัพย์สินทางวัฒนธรรมไปสู่การสร้างผลิตภัณท์ทางการค้า (Commercialization of Cultural assets) โดยต้องคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการทำให้เป็นเชิงพาณิชย์และการอนุรักษ์ควบคู่ไปด้วย ซึ่งอาจกำหนดเป็นทิศทางเชิงนโยบายในการดำเนินงานของคณะต่อไป และหากสามารถส่งเสริมแนวทางดังกล่าวให้ขยายไปทั่วภาคเหนือด้วย ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง (2) การสร้างความร่วมมือกับภาครัฐและเอกชนในการเผยแพร่ความรู้และบ่งชี้ให้เห็นถึงคุณค่าของการอนุรักษ์และสืบสานทางด้านสถาปัตยกรรมล้านนาที่มีอยู่ในบริเวณเมืองเชียงใหม่และเมืองใหญ่ ๆ ของภาคเหนือ (3) การสนับสนุนให้มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยเสริมสร้างองค์ความรู้และพัฒนาารูปแบบการนำเสนอสถาปัตยกรรมของล้านนา ดังเช่น การใช้เทคโนโลยีเกี่ยวกับแสงเต็มเต็มรูปทรงและสัดส่วนให้กับองค์พระธาตุเจดีย์หลวง เพื่อแสดงให้เห็นสภาพสมบูรณ์ขององค์พระธาตุก่อนที่จะได้รับความเสียหายจากแผ่นดินไหวที่ได้ทำมา เป็นต้น และ (4) ควรหาแนวทางและวิธีการในการบูรณาการระหว่างศิลปะล้านนากับศิลปะร่วมสมัยให้มีการผสมผสานกันอย่างลงตัว โดยอาจมุ่งเน้นในเรื่องรูปลักษณ์และความรู้สึก และนำเสนอผ่านเทคโนโลยีในรูปแบบต่าง ๆ อาทิ การนำวัตถุเสมือนมาใช้กับโลกแห่งความเป็นจริง (AR) และการจำลองโลกเสมือนแยกออกจากโลกแห่งความเป็นจริง (VR) โดยคณะจำเป็นต้องศึกษาพฤติกรรมและความสนใจทางด้านศิลปะของคนรุ่นใหม่ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนและการวิจัยของคณะต่อไป

5. หากมหาวิทยาลัยสามารถส่งเสริมการจัดทำองค์ความรู้ทางด้านการออกแบบในรูปแบบของสหวิชาได้จะเป็นประโยชน์อย่างมาก อาทิ การออกแบบทางด้านความคิด (Design thinking) ทั้งนี้มหาวิทยาลัยได้กำหนดยุทธศาสตร์ด้านล้านนาสร้างสรรค์ไว้แล้ว การเปิดหลักสูตรต่าง ๆ ในอนาคต คณะจึงต้องพิจารณาว่าจะนำองค์ความรู้ทางด้านล้านนาสร้างสรรค์ไปเสริมสร้างในแต่ละหลักสูตรได้อย่างไร

● **หลักสูตรบูรณาการศาสตร์มหาบัณฑิต และหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาบูรณาการศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย** โดยที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยมีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะที่สำคัญ ดังนี้

1. บัณฑิตวิทยาลัยควรศึกษาโครงการของกระทรวง อว. โดยเฉพาะช่องทางรูปแบบ Sandbox อย่างจริงจัง เพื่อนำหลักสูตรเข้าช่องทางดังกล่าว ซึ่งหลักสูตรจะได้รับการยกเว้นระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเดิมทั้งหมด ทำให้หลักสูตรมีความยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น โดยมหาวิทยาลัยจะต้องมีระบบในการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน

2. การสร้างความสัมพันธ์กับอุตสาหกรรมในลักษณะของการสร้างนวัตกรรมร่วมกันของมหาวิทยาลัยและอุตสาหกรรม ซึ่งมีตัวอย่างของ Harbour Space University Model ที่เน้นอุตสาหกรรมในอนาคต อาทิ FinTech, EdTech หรือเทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยนำผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมนั้น ๆ ในระดับชาติและระดับโลกมาเป็นผู้สอนและให้อาจารย์ผู้สอนประกบกับผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้สอนเพื่อซึมซับความรู้และเรียนรู้ไปพร้อมกันด้วย เพื่อเตรียมนักศึกษาให้พร้อมสำหรับงานในอนาคต และท้ายที่สุดนักศึกษาสามารถสร้างสรรค์โครงการที่นำไปดำเนินการในโลกแห่งความเป็นจริงได้ ซึ่ง สอวช. ได้ทำ Platform เพื่อเป็นแรงจูงใจสำหรับอุตสาหกรรมที่จะเข้ามาเป็นผู้สนับสนุน โดยสามารถนำค่าใช้จ่ายไปลดหย่อนเพื่อขอคืนภาษีได้ 2.5 เท่า และในกรณีของนักศึกษาเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วได้เข้าทำงานในอุตสาหกรรมที่อยู่ใน Platform ดังกล่าวที่กรมสรรพากรอนุญาตให้หัก โดยสามารถนำเงินเดือนที่จ่ายให้แก่บุคลากรผู้นั้นเป็นค่าลดหย่อนเพื่อขอคืนภาษีได้ 1.5 เท่า มหาวิทยาลัยควรนำโครงการเปิดสอนหลักสูตรนี้เชื่อมต่อกับ Platform ดังกล่าว ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมาก

3. มหาวิทยาลัยควรเตรียมการเพื่อรองรับนโยบายของกรมสรรพากร เนื่องจากกรมสรรพากรกำลังดำเนินโครงการส่งเสริมผู้ประกอบการเริ่มต้น (Start-up) ซึ่งค่อนข้างจะเกี่ยวข้องกับหลักสูตรนี้หลายประเด็น โดยในการฝึกฝนอบรมบุคลากรของสถานประกอบการเริ่มต้นใหม่ กรมสรรพากรจะสนับสนุนงบประมาณไม่เกิน 100,000 บาท/คน/สองปี ซึ่ง BOI ได้จัดสรรเงินในลักษณะ Matching Fund ครึ่งหนึ่งจำนวน 100,000 บาท และหากนักศึกษาของมหาวิทยาลัยได้เข้าทำงานในสถานประกอบการเริ่มต้น รัฐบาลจะสนับสนุนค่าใช้จ่ายที่เป็นค่าจ้างให้ครึ่งหนึ่ง/คน/สองปี ซึ่งจะทำให้เกิดการจ้างงานจำนวนมาก และยังส่งเสริมให้เกิดสถานประกอบการเริ่มต้นใหม่มากขึ้นอีกด้วย

4. การจัดทำหลักสูตรในลักษณะนี้เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่เรียนแบบสหวิทยาการ (Interdisciplinary) สามารถเปลี่ยนไปเลือกเรียนเฉพาะสาขาวิชาเพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญ (Specialist) ในด้านนั้น ๆ แทนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีและน่าชื่นชม แต่ต้องพึงระมัดระวังไว้เสมอว่าหากนักศึกษาเปลี่ยนไปเลือกเรียนสาขาวิชาอื่นในลักษณะที่เป็น Specialist จำนวนมาก อาจเป็นการลดทอนสมรรถนะหรือคุณค่าหลักของหลักสูตรนี้ลงไปได้

5. ต้องมีการวางแผนหาแนวทางที่จะให้ได้มาซึ่งทรัพยากรบุคคลที่จะมาทำการสอนนักศึกษาแบบสหวิทยาการ โดยมี 3 ทางเลือก ได้แก่ (1) อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ที่มีความรู้ในเชิงสหวิทยาการอยู่แล้ว (2) อาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ชำนาญการเฉพาะด้าน แล้วนักศึกษาก็จะเป็นผู้ที่นำไปบูรณาการด้วยตนเอง ซึ่งกรณีนี้หากไม่มีอาจารย์ที่มีความรู้ในเชิงสหวิทยาการก็อาจจะต้องสรรหาอาจารย์จากต่างประเทศ และ (3) มหาวิทยาลัยส่งนักศึกษาออกไปเรียนกับภาคอุตสาหกรรมเพื่อลงเรียนในพื้นที่จริง

6. ควรสร้างความโดดเด่นของหลักสูตรให้แตกต่างจากหลักสูตรบูรณาการศาสตร์ที่กำลังเปิดสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ โดยมหาวิทยาลัยอาจมีทิศทางการวิจัยก่อน เพื่อสามารถเห็นถึงความเชี่ยวชาญและทำให้เกิดการบูรณาการของศาสตร์ต่าง ๆ ได้ รวมทั้งควรมีฐานข้อมูลเกี่ยวกับความเชี่ยวชาญของอาจารย์ในศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้โดยอาจารย์และนักศึกษาควรร่วมกันออกแบบหลักสูตร ไม่ควรปล่อยให้เป็นที่อิสระของนักศึกษาเพียงฝ่ายเดียว

7. หากมหาวิทยาลัยผลักดันหลักสูตรนี้ให้เป็นไปในลักษณะของ Sandbox Platform ได้ ก็จะสามารถตอบโจทย์การแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในมหาวิทยาลัยและสามารถตอบโจทย์ความต้องการของคณะได้ โดยในช่วงแรกอาจให้อาจารย์เป็นผู้ช่วยแนะนำทิศทางการหรือจุดเน้นของการเรียนให้กับนักศึกษา เพราะหากให้นักศึกษาเป็นผู้กำหนดและเลือกด้วยตนเองทั้งหมดจะส่งผลกระทบต่อความควบคุมคุณภาพของหลักสูตรได้

นายกสภามหาวิทยาลัยได้สรุปและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

1. หลักสูตรบูรณาการศาสตร์เป็นเรื่องใหม่ทั้งในประเทศและต่างประเทศ มหาวิทยาลัยต้องหาความโดดเด่นออกมาให้ชัดเจนว่าจะมุ่งเน้นความเชี่ยวชาญในด้านใดโดยเฉพาะ

2. การเปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถเลือกเรียนสาขาวิชาใหม่ตามความสนใจแทนบูรณาการศาสตร์ได้นั้น จะเป็นการลดทอนคุณค่าและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรนี้หรือไม่

3. ควรหาวิธีการหรือแนวทางที่จะทำให้ผู้ที่เข้ามาศึกษาต่อมีเป้าหมายในชีวิตมากยิ่งขึ้น มีความชัดเจนว่าต้องการเข้ามาศึกษาต่อเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพใดมากกว่าการเข้ามาศึกษาต่อเพราะไม่มีงานทำ และหากมหาวิทยาลัยสามารถร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมในการร่วมกันสร้างนวัตกรรมได้ จะทำให้มหาวิทยาลัยสามารถผลิตคนที่กำลังสำคัญเข้าไปประกอบอาชีพในอุตสาหกรรมนั้น ๆ ต่อไป

4. มอบคณบดีเป็นผู้รับผิดชอบหลักและดำเนินการในเรื่องดังกล่าว และเมื่อดำเนินการไปแล้ว 2 – 3 ปี ได้ผลการดำเนินงานอย่างไร พบปัญหาอุปสรรคและความสำเร็จอย่างไรให้สรุปเพื่อรายงานต่อสภามหาวิทยาลัยต่อไปภายหลัง

► **อนุกรรมการปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเยอรมัน ของคณะมนุษยศาสตร์**

กิจกรรมและ ประชาสัมพันธ์

ดร.วิโรจน์ สันติประภพ กรรมการสภามหาวิทยาลัย

ผู้ทรงคุณวุฒิ ในฐานะประธานคณะกรรมการกำกับการบริหารความเสี่ยงของมหาวิทยาลัย บรรยายพิเศษหัวข้อ “ความท้าทายของการบริหารความเสี่ยงในองค์กรขนาดใหญ่” ให้แก่ผู้บริหารและบุคลากรของมหาวิทยาลัย เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจด้านการบริหารความเสี่ยง และเพื่อให้ทุกส่วนงานจัดทำแผนบริหารความเสี่ยงเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2564

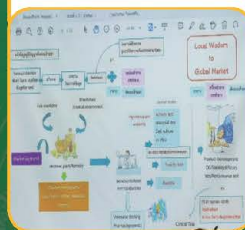
ศ. (เกียรติคุณ) นพ.

อาวุธ ศรีสุกรี ประธานกรรมการ
ประเมินผลการบริหารงานของ
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์ ได้นำ
เสนอรายงานผลการประเมินฯ ต่อ
สภามหาวิทยาลัย

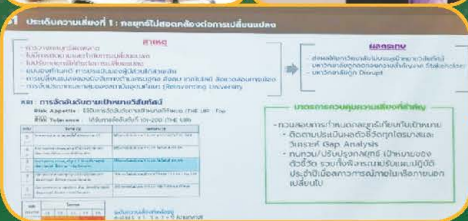
รศ.ดร.ภก.สุพัฒน์ จิราบุรณ์กุล คณบดีคณะ

เภสัชศาสตร์ พร้อมทีมผู้บริหารคณะ ได้นำเสนอแผนปฏิบัติ
งานระยะ 4 ปี (1 ตุลาคม 2563 – 30 กันยายน 2567) ต่อ
สภามหาวิทยาลัย

ศ.ดร.นพ.พงษ์รักษ์ ศรีบัณฑิตมงคล รองอธิการบดี

ในฐานะประธานคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง พร้อมด้วย
ผศ.พ.พริยะ เชิดสกรกุล รองอธิการบดี ในฐานะรองประธาน
คณะกรรมการบริหารความเสี่ยง ได้นำเสนอแผนบริหาร
ความเสี่ยงของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำปีงบประมาณ
พ.ศ. 2564 – 2565 ต่อสภามหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม
2564 และวันที่ 30 ตุลาคม 2564

รศ.ดร.ปรารภณา ใจพ่อง ผู้อำนวยการวิทยาลัย

การศึกษาดูงานตลอดชีวิต พร้อมทีมผู้บริหารวิทยาลัย ได้นำเสนอ
แผนปฏิบัติงานระยะ 4 ปี (24 เมษายน 2564 – 23 เมษายน
2568) ต่อสภามหาวิทยาลัย

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา : ศาสตราจารย์เกียรติคุณ นพ.เกษม วัฒนชัย นายกสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ศาสตราจารย์คลินิก นพ.นิเวศน์ นันทจิต อธิการบดีมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
บรรณาธิการบริหาร : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.พริยะ เชิดสกรกุล รองอธิการบดี เลขาธิการสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
บรรณาธิการ : นายพณศักดิ์ เชื้อเจ็ดคน หัวหน้าสำนักงานสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
กองบรรณาธิการ : นายปริดา ศิริรังษี นางมณฑนา สุกกันต์ นายเกรียงไกร ใจใส นายอุดมศักดิ์ กำไลเพชร
นางวราวรรณ ปันทอง นายมนัส โกชนา นางจันทร์ตรี มายัง น.ส.อารยา อธิยะเครือ
นายอดิศร โชคดี นายคมเคียว รัชสวัสดิ์ น.ส.จิราภา นุชนารถ น.ส.มนสิชา รตนกิจ
ออกแบบโดย : หจก.นันทกานต์ กราฟฟิค การพิมพ์ : www.nantakarngraphic.com
ภาพปกโดย : อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (STeP)

สำนักงานสภามหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อาคารยุทธศาสตร์ ชั้น 4 เลขที่ 239
ถนนหัวขี้เหล็ก ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง
จังหวัดเชียงใหม่ 50200
โทรศัพท์ : 0-5394-2630, 0-5394-3674
โทรสาร : 0-5394-3028